

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

EN ANDE – VÅR GEMENSAMMA LIVSPULS

Efesierbrevet 4:4 • Predikan G8B 2021-11-21 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi fortsätter vår genomgång av Efesierbrevet, och som om tempot inte var tillräckligt långsamt tidigare har vi nu sänkt det ytterligare. Därför att vi befinner oss i en retorisk figur, en sjufaldig upprepning som aposteln Paulus använder för att kommunicera församlingens enhet så kraftfullt det bara går. Egentligen handlar hela första halvan av Efesierbrevets fjärde kapitel om enhet, men i dessa inledande verser driver han hem det så hårt det bara är möjligt. Han säger att vi ska göra allt vi kan för att bevara Andens enhet genom fridens band. Vi ska alltid vara ödmjuka och milda, tålmodiga och överseende med varandra i kärlek eftersom vi är *ett* – *en* kropp, *en* Ande, liksom vi är kallade till *ett* hopp, en Herre, *en* tro, *ett* dop och *en* Gud som är allas Far.

Anledningen till att jag sänker tempot ytterligare är att vi ska få känna på kraften i Paulus upprepning. Vi får, som församling, leva i Paulus undervisning om enhet under många veckor medan vi går igenom ett av dessa enhetspåståenden i taget. Och förhoppningsvis kommer det att göra något med oss – min bön och förhoppning är att vi inte bara får höra saker som stimulerar oss intellektuellt, utan att vi får internalisera dem; att vi får känna kraften i dem och låta dem bli en del av vilka vi är.

I förra predikan tittade vi på Paulus påstående att vi är en kropp och vi såg att det till stor del handlar om ömsesidigt beroende. Vi läste Paulus undervisning i Första Korinthierbrevet 12 där han talar om att alla är lemmar i samma kropp och hur bisarrt det är att tro att vi skulle kunna klara oss utan varandra, trots att vi är vara väldigt olika sinsemellan.

I dag har vi framför oss Paulus påstående om att vi är, eller att Kristi kropp har, *en Ande*. Det är förstas en fortsättning på resonemanget. Om församlingen är Kristi kropp, då är det den helige Ande som ger den liv. Det är den helige Ande som är kroppens upphov – som har fött oss på nytt och fogat samman oss, och det är den helige Ande som ger oss vårt gemensamma liv. Anden är vårt gemensamma blodomlopp; det är vår livspuls. Anden genomsyrar allt vi gör och för ut liv till kroppens alla delar.

Nu skulle jag vilja ägna det som återstår av den här predikan till två punkter. Först vill jag försöka ge en utläggning till varför den helige Ande är så central när vi talar om enhet. Jag kallar punkten kort och gott för "Andens verk". Därefter vill jag i den andra punkten fundera lite över vad det här betyder för oss, inte minst i vårt förhållande till bön. Jag kallar den andra punkten för "livet i Anden".

I. ANDENS VERK

Så, punkt nummer ett: Andens verk. Varför är det så viktigt för Paulus att nämna den helige Ande när han vill driva hem en uppmaning om att bevara enheten?

Svaret på den frågan är inte särskilt svårt. Vi har redan sett att den enhet Paulus talar om är en Andens enhet. Det är en enhet som kommer av den helige Ande. Den är Andens verk från början. Dessutom är det Anden som ger hela kroppen liv. Det vore helt omöjligt att tala om både kropp och enhet utan att tala om den helige Ande.

Men låt oss nu fundera lite på vad det är Anden gör som gör att det förhåller sig så. Tre punkter.

1. Pånyttfödelse

Det första – och kanske också det största – den Helige Ande gör med oss är att han ger oss nytt liv. Han föder oss på nytt. Det är en ny sorts liv – en ny natur. Aposteln Johannes säger i inledningen till Johannesevangeliet,

Johannesevangeliet 1:12-13 (SFB-15)

¶Men åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn. ¶De är inte födda av blod eller av köttets vilja eller av någon mans vilja, utan av Gud.

Vi var inne på det här för några veckor sedan, så jag ska inte uppehålla mig här för länge, men den som inte är född på nytt kan inte ens se Guds rike med trons ögon. Det är dött. Det är stumt. Det finns inget där. Profeten Hesekiel talar om ett hjärta av sten. Det finns inget andligt liv där. Vi vill inte ha med Gud att göra, för vi är helt enkelt inte intresserade av honom. Vi kanske ändå kallar oss kristna för att vi har blivit uppfostrade så eller för att vi har vänner som är det och vi också vill ha vad de har. Så vi har lärt oss ett visst yttre beteende. Men att bli kristen är en följd av ett övernaturligt ingrepp i ditt väsen. Plötsligt får du en annan blick. Du får andra kärlekar och intressen. Du får ett annat tankeliv.

Du kämpar fortfarande med synd i ditt liv, men du ser på den annorlunda. Du vill fly från den. Du vill bekämpa den och övervinna den.

Det är på grund av att vi har fått en ny natur som vi överhuvudtaget kan tala om en Andens enhet. Det är här allt börjar.

Eftersom det är ett övernaturligt verk av den helige Ande att bli kristen innebär det att det finns gränser för hur mycket det är meningsfullt att debattera om den kristna tron. Det kan verkligen finnas intellektuella hinder som man kan undanröja genom att klarlägga och förklara, vilket är värdefullt. Men om en person inte har fått en ny natur kommer han eller hon aldrig att bli en kristen. Han kanske kan erkänna att det är ett intressant och övertygande resonemang och han kanske inte kan ge några direkt motargument som avgör diskussionen. För anledningen att han inte blir en kristen är att han inte *vill* det. Vi kan inte övertala någon att bli kristen. Vad vi däremot kan göra är att dela evangeliet, att se till att han verkligen har förstått vad den kristna tron handlar om, och sedan be. Be att Gud, som är den enda som kan förvandla människors hjärtan, griper in i den här personens liv och sänder den helige Ande att föda honom på nytt. Berätta och be. Berätta och be.

2. Övertygelse om synd

Det andra den helige Ande gör med oss är att han övertygar oss om vår synd. Jesus säger i Johannes 16,

Johannesevangeliet 16:7-8 (SFB-15)

¶Men jag säger er sanningen: Det är för ert bästa som jag går bort. För om jag inte går bort, kommer inte Hjälparen till er. Men när jag går bort ska jag sända honom till er. ¶Och när han kommer ska han överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom.

I oss själva, i vår gamla natur brukar vi vara ganska nöjda med oss själva. Vi föreställer oss att allt är väl och att vi egentligen är ganska hyggliga människor som inte är värre än någon annan. Och om vi är olyckliga och misslyckade i våra egna ögon så försöker vi att antingen döva det eller kämpa oss ur det genom olika frälsningsmodeller – genom att göra karriär eller genom att få uppfyllelse på andra sätt.

Men när den helige Ande övertygar oss om vår synd är det som att våra ögon öppnas och vi kommer till oss själva. Det är så Jesus uttrycker det i liknelsen om den förlorade sonen som krävde ut sin del av arvet och lämnade fadershuset för att sedan slösa bort alla pengar på olika nöjen. Han tvingades ta jobb som en herde för svin och när han satt och vaktade svinen och fantiserade om att få äta grisarnas mat var det som att han kom till sig själv. Plötsligt såg han vad det var han höll på med och han insåg vilket fantastiskt liv han hade haft och vilket fantastiskt liv han kunde ha där hemma i faderns hus.

Det är alltså två saker som händer här. Dels låter Anden oss se oss själva. Jag börjar förstå att problemet inte så mycket handlar om att jag gör saker som jag inte borde göra, nej, problemet är snarare att jag ens har ett begär efter dem. Det finns något inom mig som är förvridet och ruttet. Och så börjar jag förstå att jag inte alls känner Gud; att jag är hans fiende; att i djupet av mitt hjärta har jag gjort allt jag kunnat för att kämpa emot honom och fly bort från honom. Det kanske till och med var så att jag gärna kunde prata om Gud och att jag kunde be till honom om jag behövde något. Men innerst inne ville jag inte ha med Gud att göra. Jag ville bestämma själv över mitt liv.

Den helige Ande hjälper oss att inse allt det här. Han låter oss se hur förlorade vi är. Han låter oss se vår totala tomhet och vårt fördärv och fyller oss med fruktan inför Guds dom och helvetets verklighet. Vi inser vilket högmod vi tidigare levde i, hur vi kunde berömma oss av totalt tomma saker. Och vårt gamla jag krossas. Det finns inget kvar av oss att berömma oss av. Alla våra gamla käpphästar och avgudar framstår som ynkedom.

Ni minns att Paulus räknar upp hur mycket han tidigare hade att berömma sig av. Han var en hebré född av hebréer, en farisé som hade fått bästa tänkbara utbildning hos Gamaliel och han överträffade alla andra i fariséernas konstruerade fromhet. Men så berättar han i Filipperbrevet 3 att allt han det som tidigare var en vinst för honom räknar han nu som en förlust för Kristi skull. Alla hans storslagna bedrifter såg han som skräp, som dynga. Senare skrev han till Timotheos,

1 Timotheosbrevet 1:15 (SFB-15)

¶Det är ett ord att lita på och värt att tas emot av alla, att Kristus Jesus kom till världen för att frälsa syndare – och bland dem är jag den störste!

Han hade förlorat allt som han tidigare hade byggt sin identitet på. Plötsligt hade han förstått att ur hans perspektiv var han den största syndaren av alla.

Vänner, det här är den helige Andes verk. Och det har bäring på församlingens enhet. När varje medlem känner och talar på ett sådant sätt, då finns det inte några problem med oenighet i församlingen. När alla är så ödmjukade och våra gamla jag så förkrossade, när vi är så smärtsamt medvetna om vårt eget fördärv, då kommer alla meningskiljaktigheter att framstå i ett annat ljus. Den helige Ande ger oss en enhet i vårt eget fördärv, i vårt eget misslyckande att leva för oss själva, en enhet i synd och skam och förkrosselse och hjälplöshet.

Men det stannar förstås inte där. Den helige Ande ger oss också tro och hopp, vilket också är verkligheter som Paulus nämner i sin uppräknings och som vi ska komma till under de kommande veckorna.

Stenar som förbereds

Det är förstås omöjligt att säga hur medveten Paulus har varit om olika detaljer när han skrev Efesiebrevet, men jag undrar vad han tänkte på i slutet av det andra kapitlet när han talade om församlingen som byggstenar som sammanfogas genom den helige Ande och som tillsammans blir ett tempel, en boning åt Gud. Det vore inte alls orimligt att han tänkte på berättelserna om hur Salomo byggde Guds tempel i Gamla testamentet. Där berättas det om hur stenarna förbereddes innan de fördes till bygget och fogades in i byggnaden. Alla stenar formades och förbereddes redan vid gruvan eftersom det inte skulle höras några hammarslag eller andra järnverktyg när de byggde templet (1 Kung 6:7).

Är inte det fascinerande? Vilket jobb, att alla stenar skulle mätas ut exakt långt innan de kunde fogas in på exakt rätt plats i huset. Det är inte svårt att se en parallell till en församling där varje församlingsmedlem beskrivs som en byggsten. Genom den helige Ande har vi utvalts och formats för att passa perfekt in på den plats som han har avsett för oss. Han har huggit i oss och slipat och sågat och format oss för just detta ändamål. Det är en ödmjukande tanke. Ingenting sker av en slump.

3. Inkorporeras i kroppen

Som sagt, det finns mycket mer Anden gör med oss, men det ska vi återkomma till när vi går vidare i texten. Det tredje jag vill nämna som Anden gör med oss i relation till församlingens enhet är att han inkorporerar oss i Kristi kropp. Han har alltså förberett oss inne i gruvan och så för han oss in i huset, eller gör oss till lemmar i kroppen om vi får växla metaforer. Han förenar oss med Kristus och därmed förenar han oss också med varandra. Hör vad Paulus säger i Första Korinthierbrevet 12:13,

1 Korinthierbrevet 12:13 (SFB-15)

¹³I en och samme Ande är vi alla döpta för att höra till en och samma kropp, vare sig vi är judar eller greker, slavar eller fria. Och vi har alla fått en och samme Ande utgjuten över oss.

Han använder begreppet ”att döpa” symboliskt, han talar om det som en bild av frälsningen. I en och samme Ande är vi frälsta till att höra till en och samma kropp, vare sig vi är judar eller greker. Det går inte att undgå, att när vi blir kristna och när vi förenas med Kristus genom tron så är vi också frälsta till att höra till en lokal församling. Det blir också ett säkert tecken på att vår tro är en sann och levande tro. Aposteln Johannes säger i Första Johannesbrevet 3:14 att ”vi vet att vi har gått över från döden till livet, eftersom vi älskar bröderna. Den som inte älskar är kvar i döden.” Vi har tidigare talat om att den kärlek som Nya testamentet talar om alltid är en partikulär kärlek. Det går inte att ”älska bröderna” i största allmänhet i någon biblisk mening. Det handlar alltid om specifika personer som jag får utge mig för och älska trots deras och mina brister. Det är en förbundskärlek som stannar

kvar även om det visar sig att det är svårt. Särskilt när det är svårt, eftersom det är först då vi verkligen kan bekänna våra synder för varandra och öva oss i förlåtelse och försoning.

Så hur kan du veta att den helige Ande är verksam i dig? Bland annat genom att du älskar bröderna och systrarna i din församling.

När den helige Ande har fogat oss samman ger han också liv till kroppen som helhet. Paulus säger i Första Korinthierbrevet 3:16,

1 Korinthierbrevet 3:16-17 (SFB-15)

¹⁶Vet ni inte att ni är Guds tempel och att Guds Ande bor i er? ¹⁷Om någon fördärvar Guds tempel ska Gud fördärva honom. Guds tempel är heligt, och det templet är ni.

Lägg märke till att han säger ”ni”. Det är andra person plural. *Ni, ni tillsammans*. Ni är Guds tempel och Guds Ande bor i er som helhet. Senare i 1 Kor 6 säger Paulus att också varje individ i församlingen är ett tempel för den helige Ande, men här i det tredje kapitlet talar han om församlingen som helhet. Det är därför det kan vara en hjälpsam bild att se den helige Ande som kroppens livspuls. Den genomsyrar hela kroppen och den ger också varje enskild kroppsdel det liv den behöver.

Samma helgande verk i alla

Det är en bild som också leder oss vidare att se att den helige Ande gör samma sorts verk i oss alla; det är samma livsblod som pulserar genom oss. Men eftersom vi samtidigt är olika, precis som våra kroppsdelar är olika kommer det att få lite olika uttryck hos oss. Det är samma verk, men det tar sig ändå en mångfald av uttryck. När vi lever med Anden och i Anden kommer vi att förändras, och vi kommer alla att likna Jesus Kristus mer och mer. Det finns en fundamental likhet trots att vi alla är så olika.

Den helige Ande kommer att producera samma sorts frukt i oss. Oavsett hur vi är uppfostrade, oavsett vilket yrke vi har eller vilken sorts temperament vi har. Oavsett vilken kultur vi kommer ifrån eller vilken hudfärg vi har. Oavsett vilken historisk epok vi är från. Andens frukter kommer alltid att vara desamma. Det kommer alltid att vara kärlek, glädje, frid, tålamod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning. Det är vad den helige Ande gör med oss. Vi tycker oftast att det går långsamt, både i oss själva och i andra, men det är inte desto mindre en förändring som vi inte kan ta miste på.

Skillnad mellan köttets gärningar och Andens frukter

Jag ska snart komma till den andra punkten, men jag tror det går att sammanfatta resonemanget med en sista tanke. I Galaterbrevets femte kapitel ställer Paulus upp en kontrast mellan köttets gärningar och Andens frukter. Det är lätt att se hur dessa två olika kategorier förhåller sig till församlingens enhet. Jag tänkte att jag skulle läsa några verser ur Galaterbrevet 5. När du hör dem, håll i åtanke hur de förhåller sig till just den tanken om enhet.

Galaterbrevet 5:19-26 (SFB-15)

¹⁹Köttets gärningar är uppenbara: sexuell omoral, orenhet, orgier, ²⁰avgudadyrkan, ockultism, fiendlighet, gräl, avund, vredesutbrott, själviskhet, splittringar, irrläror, ²¹illvilja, fylleri, vilda fester och annat sådant. Jag säger er i förväg vad jag redan har sagt: de som lever så ska inte ärva Guds rike.

²²Andens frukt däremot är kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, ²³mildhet, självbehärskning. Sådant är lagen inte emot. ²⁴De som tillhör Kristus Jesus har korsfäst sitt kött med dess lidelser och begär. ²⁵Om vi har liv genom Anden, låt oss då också följa Anden. ²⁶Låt oss inte vara fåfänga, inte utmana varandra och inte avundas varandra.

Det som skapar splittring bland oss är det som har med vårt kött, det vill säga, med vår självcentrering och vår vilja till självbestämmande, att göra. Paulus säger att de som lever enligt köttets gärningar inte ska ärva Guds rike. Hur skulle de kunna göra det? Allt vad han nämner leder till splittring och söndring. Gräl, avund, själviskhet, irrläror och illvilja. Vi hörde honom tidigare säga i 1 Kor 3:17 att om någon fördärvar Guds tempel ska Gud fördärva honom.

Men sedan får vi se en helt annan bild, en total kontrast i Andens frukter. Kärlek. Det är alltid något som förenar. Paulus har ju precis nämnt i Efesierbrevet att vi ska ha överseende med varandra i kärlek. Glädje. Det är också något som förenar. Vi har till exempel liknelsen om kvinnan som hittade sitt förlorade mynt som samlade sina vänner och sa ”gläd er med mig, för jag har funnit det som jag hade förlorat.” Frid – som är själva motsatsen till krig och splittring. Tålmod, istället för kamp och splittring. Vänlighet, godhet, trohet, mildhet, självbehärskning. Alla dessa är relationella termer som främjar enhet. När den helige Ande är verksam i oss kommer det alltid att leda till enhet.

Så. Där har vi ett försök till förklaring till varför den helige Ande är så central när vi talar om enhet. Det verkar nästan som att allt den helige Ande gör med oss kommer att föra oss närmare varandra. Det är verkligen inte en överdrift att säga att Anden är vår gemensamma livspuls. Utan Anden vore vi bara en sammanslutning människor som förenas av ett gemensamt intresse och det långt ifrån den vitala verklighet vi ser i Nya testamentet.

II. LIVET I ANDEN

Men låt oss då gå vidare till den andra och betydligt kortare punkten och fundera vad det här betyder för oss. Vad innebär det att leva i Anden?

Att dricka och låta sig uppfyllas

Ja, vänner, det finns så otroligt mycket att säga. Och jag har redan utelämnat så mycket. Vi har sett några aspekter av Andens verk i våra liv, men jag läste en vers för er där jag bara kommenterade halva versen. Det var Första Korinthierbrevet 12:13. Jag läser den igen.

1 Korinthierbrevet 12:13 (SFB-15)

¹³I en och samme Ande är vi alla döpta för att höra till en och samma kropp, vare sig vi är judar eller greker, slavar eller fria. Och vi har alla fått en och samme Ande utgjuten över oss.

Den andra delen av versen är väldigt konstigt översatt i Svenska Folkbibeln. I grekiskan står det att vi har alla fått en och samma Ande att dricka. Det ger texten en annan innebörd. Vi har dels blivit döpta i Anden, det vill säga, den helige Ande har gett oss ett nytt hjärta och fött oss på nytt. Han har övertygat oss om synd och gett oss en frälsande tro. Han har gett oss omvändelse och fört oss in i ett liv i förening med Kristus och hans församling. Men så säger Paulus att vi har alla också fått en och samma Ande att dricka.

Vad Paulus talar om är att det kristna livet inte bara består av ett dop i Anden där vi kommer till tro, utan att det också ger oss en ny hållning, en ny vana, där vi återkommande får dricka

av Anden. Vi har fått den helige Ande som en daglig hjälp och en kraftkälla, där vi kan söka att uppfyllas av honom och söka Andens gåvor att bruka till församlingens uppbyggelse. Det kristna livet är alltså inte bara övernaturligt i sin begynnelse och övernaturligt i meningen att det fortsätter att forma vår karaktär och vårt tänkesätt. Det är också övernaturligt i att vi kan bli till uppbyggelse och hjälp för varandra genom den helige Ande.

Efesierbrevet 5:18 säger att vi ska låta oss uppfyllas av Anden. Vi får återkomma i detalj till vad det innebär när vi kommer till den versen, men här vill jag bara slå fast att det finns en kraftkälla tillgänglig för den som tror, och den helige Ande kan överraska oss på sätt som inte kan föreställa oss.

Bibelns kallelse till bön

Så hur får vi fatt på det? Vad innebär det att leva i Anden? Ja, vad det än betyder så är jag säker på att vi får det som svar på bön. Vi ber inte för att få Gud att ändra sig på något sätt, utan för att Gud på något fantastiskt sätt har beslutat att mängder av de gåvor han ger, ger han just som svar på bön. När Jesus undervisar om bön, till exempel i Lukasevangeliets 18:e kapitel ville han lära sina lärjungar att alltid be och att inte ge upp. Så han berättade en liknelse om den där besvärliga änkan som pinade den orättfärdige domaren med sina ständiga besök och till sist fick rätt. Det är en liknelse som handlar om att vi alltid ska be och inte ge upp. Det är precis som att Jesus säger ”Lyssna! Min Fader är trofast. Mitt Ord är sant. Han är villig att göra långt mer än du någonsin kan tänka dig! Jag säger dig: be och det ska ges till dig. Bulta så ska dörren öppnas. Sök och du ska finna. *Men ge inte upp!*”

Om vi tittar på Jesus själv ser vi att han ofta drog sig undan för att be. Man drar sig undan för att få kraft och återhämtning. Jesus ville umgås med sin Fader. När han skulle fatta ett stort beslut kan vi läsa i Luk 6:12 att han bad hela natten. Vänner, om Guds evigt Enfödde Son stannar uppe hela natten i bön inför ett viktigt beslut, hur mycket viktigare vore det inte för oss fattiga syndare?

Evan Roberts, denne enkla man som fick se en stor väckelse bryta fram i Wales i början av 1900-talet ger en kort och kärnfull förklaring till hur det kunde ske. Han säger ”Kraftens hemlighet är bön”.

När det skedde en väckelse i Yttre Hebriderna utanför Skottlands västkust kunde man i efterhand spåra väckelsens ursprung till ett hem för två äldre systrar som hade lovat inför Gud att be att Guds Ande skulle komma och väcka Guds församling i deras generation. Vilket han gjorde.

Dr AC Dixon, i början av 1900-talet sa

När vi förlitar oss på organisation får vi vad organisation kan göra; när vi förlitar oss på utbildning får vi vad utbildning kan göra; när vi förlitar oss på värtalighet får vi vad värtalighet kan göra. Och så vidare. Men när vi förlitar oss på bön får vi vad Gud kan göra.
Dr A C Dixon, citerad av Robert Hall Glover, *The Bible Basis of Missions*, p. 186

Vi kan ställa oss frågan vilket sorts liv vi vill leva. Ett liv som kan förklaras av vår utbildning? Som kan förklaras av våra talanger, eller vilka som hjälpt oss, vilka kontakter vi har? Eller ett liv som inte kan förklaras utom genom Guds kraft och ingripande i nåd och åter nåd. Då behöver vi leva ett liv som präglas av bön.

Vänner, vi är helt beroende av den helige Andes kraft och vägledning. Det är vårt största behov. Att vara i hans närvaro och få kraft från honom. Vad finns det för hinder som inte kan övervinnas med bön? Vad finns det som är för stort för den allsmäktige Guden att klara? Vad kan du utträta med dina förgängliga händer? Han kan förvandla ett land på en timme. Han kan förvandla ditt liv på ett ögonblick. Be till honom. Tro på honom. Sök hans vilja. Ge inte upp.

Våra kvällsgudstjänster

Egentligen har jag nog avslutat den här predikan flera gånger, men innan jag definitivt slutar vill jag bara nämna en konkret sak i våra kvällsgudstjänster. Det är verkligen en fantastisk möjlighet för vår församling att tillsammans träda fram inför Gud och be som församling till honom. Jag har varit så fantastiskt uppmuntrad av dessa gudstjänster, inte minst under hösten, det är verkligen en höjdpunkt att få samlas och dela böneämnen och be tillsammans. Och jag vill betona vilken andlig kraft det är för oss som församling och skulle samtidigt önska att vi fick en förnyad vision av vad det är vi gör där. Det är något som formar oss som församling och jag är alldeles övertygad att våra böner där gör en verklig skillnad. Så samtidigt som jag förstår att barn behöver läggas och allt sådant vill jag verkligen uppmuntra er att prioritera dessa sammankomster.

AVSLUTNING

Gud gör något fantastiskt i vår församling. Inte för att vi är så fantastiska, utan för att han är god. Men låt oss glädjas för allt det goda han gör, och låt oss på nytt ge oss själva till att vara ett folk som vill leva i Anden dag för dag.